

Din ramuri, timpul...

Aurel Oancea

O clipă, doar o clipă-am auzit
Suava-ți șoaptă susurându-mi lin,
Ca o chemare, și-atunci am simțit
Că sufletul de tine mi-era plin.

Se scuturau, încet-încet, din ramuri
Mărgele grele - picături de vreme -
Și gându-mi plutea dincolo de geamuri:
În zbor întins, la tine, să te cheme.

Fiindcă-mi surâdea de mult ideea
Să vii cu mine pe un tărâm tainic.
Te-aș fi făcut regină-n lumea-aceea!
Am înțeles apoi că e zadarnic:

Când te-am strigat, tu nu m-ai auzit
Nu mi-a răspuns nici barem un ecou!...
Se scurge timpul, parcă, mai grăbit
Și nu cred c-am să te mai strig din nou.

Sfioasă, Luna chipul și-l ascunde
Și plouă, și e noapte, și e frig.
Din ramuri, timpul picură secunde.
Am obosit, sunt trist... Nu te mai strig.